

Arrest

nr. 123 875 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 17 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 16 december 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 december 2013 de beslissing waarbij verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt

verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 16 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2010 werd ingediend door :

NAAM: [K.E.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.E.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.L.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.L.]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.T.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.T.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.M.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.M.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen leggen later in een aanvulling Albanese paspoorten voor. Betrokkenen hebben het bewijs evenwel niet geleverd, op het ogenblik van indiening van hun aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikten zoals bepaald in Art 9bis § 1. (Arrest 70.708 van de RVV d.d. 25 november 2011: "uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag". Dit Arrest verwijst rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: "dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag" en anderzijds "dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen".

De door betrokkenen voorgelegde stukken, met name de geboorteaktes, kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde

gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Daarenboven hebben betrokkenen telkens beweerd van Kosovo afkomstig te zijn en legden ter staving hiervoor valse geboorteaktes voor. Betrokkenen hebben aldus via frauduleuze documenten en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van hun identiteitsdocument, doch enkel van de Albanese geboorteaktes.

Weliswaar wordt gewag gemaakt van het feit dat verzoekers de aanvraag later aanvulden met hun Albanese paspoorten, doch verweerder is van oordeel dat dit bewijs geleverd diende te worden op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 november 2011 nr. 70 708 en een arrest van de Raad van State dd. 30 juni 2011 nr. 214 351 om voor te houden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld wordt op het ogenblik van de aanvraag.

Verweerder kan echter niet dienstig verwijzen naar deze rechtspraak. Het aangehaalde arrest van de Raad van State nr.214.351 dd. 30.06.2011, handelt over een aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State stelt met betrekking tot artikel 9ter dat er sprake is van duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Artikel 9ter Vreemdelingenwet bepaalt in paragraaf 2 inderdaad dat de vreemdeling zijn identiteit aantoont 'bij zijn aanvraag'.

In artikel 9bis daarentegen wordt nergens uitdrukkelijk deze vereiste gesteld. Uit de redactie van artikel 9bis volgt dat de aanvrager een identiteitsdocument moet beschikken. doch nergens uit de redactie van het artikel blijkt dat dit document reeds bij de inleidende aanvraag moet worden gevoegd. Artikel 9bis bepaalt niet wanneer deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet vervuld zijn. Uit de lezing van het artikel volgt aldus dat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat men het identiteitsdocument moet voegen bij de initiële aanvraag.

Het aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 november 2011 betreft bovendien een eerder alleenstaand geval, dat de onderstaande overvloedige rechtspraak in tegengestelde zin niet kan omkeren.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat tijdens de behandeling van de aanvraag, vooraleer de beslissing werd genomen, alsnog de nodige identiteitsdocumenten bij het dossier worden gevoegd. Op het ogenblik van het nemen van de beslissing, wordt immers voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste: RvV 3 april 2009, 25.612; RvV 30 april 2009, 26.821; RvV 27 mei 2009, 27.754; RvV 28 mei 2009, 27.944; RvV 15 juni 2009, 28.720; RvV 26 april 2010 nr. 42.326; RvV 30 juni 2010, nr. 45.483.

Verzoeker citeert in het bijzonder uit het arrest RvV 15 juni 2009, 28.720 [...]:

"Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In casu maakte verzoekster, vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van haar paspoort over. Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over een door verzoekster overgemaakt identiteitsdocument, waardoor hij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. Hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld. De Raad wijst er verder op dat de door verzoekster overgemaakte kopie van een paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag. Verweerder kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het paspoort of de identiteitskaart."

Uit deze overvloedige rechtspraak volgt onder andere dat het voldoende is om het identiteitsdocument mee te delen vooraleer een beslissing wordt genomen omdat dan het normdoel - zekerheid verschaffen [omtrent de] identiteit van betrokken[e] - bereikt is, dan wel dat het bestuur moet rekening houden met latere of bijkomende elementen die de vreemdeling toevoegde aan zijn dossier en die een invloed hebben op het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag.

In casu klemt de motivering in de bestreden beslissing des te meer, daar de 9ter aanvraag dd. 27.01.2011 op 28 april 2011 wel ontvankelijk werd verklaard.

Tot slot, maar niet in het minst, verwijst verzoeker naar een recente rechtspraak van de Raad van State in haar arresten nr. 215 580 dd. 5 oktober 2011 en, meer recent, nr. 223 428 dd. 7 mei 2013 (stuk 2): (...) cette condition doit également s'apprécier au moment où l'administration statue, contrairement à ce que soutient le moyen; que chacune des deux branches du moyen étant fondée sur le postulat erroné selon lequel la condition relative à la production d'un document d'identité doit être appréciée au moment de l'introduction de la demande, il en découle que le moyen n'est pas fondé."

Vrije vertaling:

"Deze voorwaarde dient te worden beoordeeld op het moment dat de administratie oordeelt (...) het is een vergissing er van uit te gaan dat de voorwaarde met betrekking tot het voorleggen van een identiteitsdocument, op het moment van de indiening van de aanvraag moet worden beoordeeld."

Uit deze rechtspraak, waarvan verweerder niet op de hoogte blijkt te zijn, vloeit duidelijk voort dat de identiteitsvoorwaarde beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing: "Net zoals de DVZ niet vermag geen rekening te houden met gegevens die tijdens het onderzoek van de aanvraag werden meegedeeld, mag zij ook rekening houden met gegevens die een objectieve weerslag hebben op de toestand van de vreemdeling m.b.t. de ingeroepen omstandigheden."

Verzoekers verwijzen tot slot naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10 december 2013 nr. 115411 waarin deze rechtspraak van de Raad van State wordt toegepast.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden, wegens schending van artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motivering is tevens pertinent

en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van *“het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”* dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Uit voormelde bepaling blijkt dat – behoudens in twee uitzonderingsgevallen die in casu niet van toepassing zijn – enkel een vreemdeling die *“over een identiteitsdocument beschikt”* in buitengewone omstandigheden een aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan aanvragen. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoekers bij hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegden. Zij maakten wel op latere datum een kopie van hun paspoorten over.

De voorwaarde dat een vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden evenwel voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een *“ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”*.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over een dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256; RvS 24 juli 2013, nr. 224.392; RvS 24 juli 2013, nr. 224.393).

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet door te besluiten dat hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat zij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet neerlegden.

Ook door te duiden dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar een arrest dat betrekking heeft op een aanvraag die conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, door voor te houden dat het arrest van de Raad waarnaar door verweerder werd verwezen *“een eerder alleenstaand geval”* betreft, door aan te geven dat in bepaalde arresten een ander standpunt werd ingenomen – waarbij zij voorbijgaan aan het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en de uitdrukkelijke bepalingen van de wet primeren – en door te stellen dat hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden

gemachtigd wel ontvankelijk werd verklaard tonen verzoekers niet aan dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van *“het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven”* of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat de bestreden beslissing het gevolg is van een nauwkeurig onderzoek van de door verzoekers ingediende aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

3.2.4. Het vertrouwensbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). In casu blijkt niet dat verweerder is afgeweken van enige gedragslijn of heeft nagelaten enige belofte of toezegging ten aanzien van verzoekers na te komen, zodat niet kan worden geconcludeerd dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het verweerder hoe dan ook niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren en dat de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwensbeginsel, niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK